

ELKAAR RESPECT TONEN

Vaak zoeken we als mensen steeds weer naar bevestiging en aanvaarding. We willen gezien worden en het gevoel hebben dat we voor anderen wat betekenen. Het bepaalt mede ons waardegevoel. De Bijbel geeft hieraan ook aandacht en roept op om te leren leven vanuit het besef dat we voor God waardevol zijn. Door het geloof in Jezus Christus mogen we een kostbaar kind van God zijn. Maar óók bepaalt de Bijbel ons erbij dat we hierin voor elkaar veel kunnen betekenen.

Paulus schreef de christenen in Rome: *'Heb elkaar hartelijk lief (...). Ga elkaar voor in eerbetoon,'* (Romeinen 12:10).

Het volgende uitgebreide citaat is overgenomen uit: *'Leven zonder masker'*.

Deze opdracht is niet gemakkelijk! Elkaar eren, elkaar tegemoet komen in liefde en zorg. Elkaar zo eren dat de ander het ervaart als een stuk erkenning en waardering voor wie hij of zij als persoon is en doet.

Onze ik-gerichtheid staat vaak in de weg, onze neiging tot zelfstandigheid zonder God en anderen. De ander eren schijnt onze eigen eer geweld aan te doen en ons ten opzichte van de ander minder te doen voelen.

Dit gevaar wordt ook in de Bijbel onderkend. In Prediker 4:4 lezen we bijvoorbeeld: *'Verder zag ik van al het zwoegen en alle bekwaamheid bij het werk, dat het iemand afgunst oplevert van zijn naaste...'* In de New American Standard Bible lezen we *'...every skill which is done is the result of rivalry between a man and his neighbor.'* (... elke bekwaamheid is het resultaat van rivaliteit van de mensen ten opzichte van zijn naaste).

Na-ijver, jaloezie en rivaliteit: emoties die aangeven dat de ander vaak een bedreiging vormt. Willen we, om onszelf goed te voelen, niet net een beetje méér kundig, intelligent, charmant, sociaalvaardig en bemind zijn?

Voelen we ons niet gauw minder wanneer de ander op bepaalde terreinen méér kwaliteiten heeft? De ik-gerichtheid die we sinds de rebellie van de mens ten opzichte van God kennen, heeft ons vervreemd van Hem en van elkaar.

Om die reden is het samenvattende gebod van Jezus van zo'n grote betekenis: *'En u zult de Heere, uw God, liefhebben met heel uw hart en met heel uw ziel en met heel uw verstand en met heel uw kracht. Dit is het eerste gebod. En het tweede, hieraan gelijk, is dit: U zult uw naaste liefhebben als uzelf. Er is geen ander gebod groter dan deze,'* (Markus 12:30-31).

Alleen wanneer onze liefde voor God groter wordt dan de liefde voor onszelf, leren we in vrijheid staan om anderen ten volle te respecteren en lief te hebben als medemensen. Dan leren we ons aan God te spiegelen, en niet aan medemensen. Mensen met méér of minder bekwaamheden, gaven en mogelijkheden.

Dan leren we ons verheugen over het feit dat God een unieke relatie met Zijn kinderen wil hebben en ieder kind op eigen wijze wil inschakelen. Dan zijn gaven en talenten van anderen geen bedreiging, maar kunnen we dankbaar zijn voor datgene wat God ons gegeven heeft. Dan leren we 'aanvullend denken' en dat gebeurt dan niet vanuit een 'bedreigd gevoel'.

Om over na te denken / gespreksvragen:

1. Herkennen we ons in de uitspraak: Voelen we ons niet gauw minder wanneer de ander op bepaalde terreinen meer kwaliteiten heeft?
2. En hoe kunnen we 'aanvullend' leren denken?

Tekst: Marleen Ramaker
© 2006
St. Bijbel, Media & Samenleving